

SOUČASNOST

Marek minul dveře matčina pokoje a vyběhl schody. Po návratu z Curychu si zabral dědovu prostornou pracovnu s přilehlou ložnicí a malým salónekem s kulečníkem. Odnesl pouze obraz předka, který přísně shlížel z protilehlé stěny přímo na něj, kdykoli si sedl za dědův kaštanově hnědý pracovní stůl. Rodinné dědictví z patnáctého století. Marek ten stůl miloval. Mohutná pracovní deska přesahující přes bočnice byla na hraně zdobená vyřezávaným vzorem, který připomínal našasený závěs. Široké, do oblouku tvarované bočnice, ukončené po obou stranách zvířecí nohou na mohutném podstavci, byly těsně nad podlahou propojeny hranolem. Jako chlapec na něm sedával vedle dědových nohou a cucal bonbóny, které mu děda podával pod stůl, aby o tom máma nevěděla. Bylo to jejich tajemství. Jedno z mnoha. Marek se té vzpomínce pousmál a postavil na stůl dědovu fotografii.

Věci, které mu z Curychu přivezli už před týdnem, pořád ležely naskládané podél stěny. Shodil ze sebe špinavé oblečení a dal si horkou

sprchu. Oblékl si džíny, bavlněné triko a vrátil se ke stolu. Špinavé oblečení zůstalo pohozené v koupelně na podlaze.

Zpracování natočených materiálů mi zabere tak šest měsíců, možná osm, odhadoval. Mohl bych uspořádat nějakou výstavu, když už tady musím trčet. Fotografii mám celkem dost. Ale co tady budu proboha dělat tři roky? Zadíval se na dědovu fotografii. Nepatřil jsi k těm, kdo by se mě snažili udržet doma za každou cenu, zamyslel se a přešel si dlaní po bradě. Tak jo, dědo. Proč je to pro tebe tak důležité? Sáhl do kapsy u kalhot a vytáhl zmačkaný dopisní papír.

Bylo nebylo...

Ta pohádka. Napadlo ho to okamžitě, jakmile si ta slova přečetl. Vyprávěls mi ji pořád dokola, když jsme chodili do jeskyně. Další tajemství. Zamyslel se. Takže princezna uvězněná v čase, falešný ženich, zamilovaný kovář, závistivá sestra, kletba a zrádný sluha Jan. Žádná svatba a žádný happy end. Tím se od ostatních pohádek lišila.

Do pracovny vešla Jana Hornová. Průvan rozevlál závěsy. Marek vyskočil a zabouchl okno. Obrátil se zpátky ke stolu právě v okamžiku, kdy dopis sklouzl na zem.

„Budeš se muset naučit klepat, mami,“ poznamenal pragmaticky a nabídl jí židli.

„Opravdu chceš bydlet zrovna tady?“ zeptala se a rozhlédla se po pokoji.

„Opravdu,“ ujistil ji.

Všimla si prázdného místa na stěně.

„Je v komoře,“ zareagoval na její pohled.

Obrátila se a zadívala se Markovi do očí. „Nevím, co tím můj otec sledoval, Marku, ale nenech se do toho zatáhnout. On mohl rozhazovat, protože stejně jako jeho otec byl tvrdý obchodník a uměl vydělat peníze. Měl na to nos. Ty tu schopnost nemáš.“

„Nemám v plánu rozházet rodinné dědictví,“ snažil se matku uklidnit Marek a jeho pohled sklouzl ke starožitné truhlici, pod kterou zmizel vzkaz od dědy.

„Vždycky to skončí rozhazováním dědictví.“

„Co o tom víš, mami?“

Dlouho mlčela.